

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **T. T. D.** zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem, sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 11. 2025, č. j. CPR-27327-7/ČJ-2025-930310-V230, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 9. 1. 2026, č. j. 73 A 17/2025-21, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované označenému v záhlaví tohoto usnesení. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 11. 7. 2025, č. j. KRPL-49609-20/ČJ-2025-180022-SV, jímž bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace.

[2] Stěžovatel s kasační stížností spojil návrh na přiznání odkladného účinku. Uvedl, že na území České republiky žije čtyři roky, během kterých se připravuje na budoucí povolání. Je zde plně integrován, na území má přátele a bratrance. Stěžovatel se navíc oženil s družkou, občankou České republiky, v současné době tudíž řeší legalizaci pobytu. Stěžovatel dále upozornil na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, a to v souvislosti s právem na spravedlivý proces, k jehož výkonu je nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o kasační stížnosti a mohl být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny apod.

[3] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu, zda kasační stížnosti odkladný účinek přizná, či nikoliv.

[4] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení podaného návrhu a dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě naplněny.

[5] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[7] Z citovaných ustanovení vyplývá, že možnost přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. podmíněna kumulativním naplněním dvou objektivních podmínek: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro stěžovatele znamenaly nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; a 2) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter výjimky z pravidla, že žaloba či kasační stížnost odkladný účinek nemají, a měl by tak být přiznáván pouze v případech, které svou specifickou povahou takový postup odůvodňují. Je-li přiznání odkladného účinku výjimkou, znamená to (mimo jiné), že újma, která žadateli hrozí, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, tedy taková, která odůvodňuje, aby v konkrétním případě nebylo pravidlo, že žaloba (resp. kasační stížnost) odkladný účinek nemá, výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, bod 65, a ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).

[8] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy hrozící žadateli oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě žadatele a jeho konkrétní situaci. Má-li být návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti úspěšný, musí stěžovatel tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na vycestování utrpěl. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu však v již výše označeném usnesení č. j. 8 Azs 339/2019-38 (viz bod 58) potvrdil dřívější názor vyslovený v usnesení ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015-32, bod 7, že „*paušálním přiznáváním odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo*

pokračování

ze zákona“. K přiznání odkladného účinku by tedy nemělo docházet bez dalšího, ale *„jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele)“*.

[9] Tvrzená újma může mít povahu např. zásahu do rodinného života (dlouhodobé odloučení od blízkých příbuzných) či zásahu do ustáleného soukromého života (v případě plně integrovaného cizince žijícího dlouhodobě na území ČR), může mít povahu zásadních zdravotních důvodů (např. významné zdravotní obtíže bránící odjezdu či neléčitelné v zemi původu s rizikem progresu), anebo výjimečných ekonomických důvodů (ztráta významných ekonomických hodnot v důsledku odjezdu spojená s existenčními obtížemi v zemi původu, výrazný nedostatek prostředků pro návrat v případě úspěchu kasační stížnosti). Rozhodné okolnosti přitom musí stěžovatel nejen konkrétně tvrdit, ale také relevantním způsobem doložit.

[10] Stěžovatel v odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku zmiňuje plnou integraci v České republice s tím, že má na území přátele a bratrance. Dále uvádí, že se oženil se svou družkou, občankou České republiky. Tato tvrzení však nijak blíže nerozvádí (neuvádí jméno manželky, kdy konkrétně ke sňatku došlo apod.), ani toto tvrzení neosvědčuje žádnými listinnými důkazy (např. oddacím listem). Vzhledem k tomu, že stěžovatel podal pouze blanketní návrh na přiznání odkladného účinku, Nejvyšší správní soud jej usnesením ze dne 29. 1. 2026, č. j. 6 Azs 31/2026-4, vyzval, aby *„ve smyslu § 73 odst. 2 aplikovaného na základě § 107 věty druhé s. ř. s. uvedl, z jakých důvodů navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, aby tyto důvody blíže skutkově a právně konkretizoval a svá tvrzení také důkazně (listinami) osvědčil“*.

[11] Stěžovatel však na výzvu reagoval toliko tvrzeními, která neosvědčil. Stěžovatel tak navzdory výzvě nesplnil povinnost prokázat existenci hrozby nepoměrně větší újmy, přičemž ani Nejvyšší správní soud nezjistil okolnosti, které by svědčily o tom, že stěžovatelova situace patří právě mezi ty ojedinělé případy, pro něž je institut odkladného účinku kasační stížnosti vyhrazen.

[12] Z rozhodnutí žalovaného obsaženého v předloženém soudním spisu krajského soudu navíc vyplývá, že ani ve správním řízení stěžovatel do protokolu neuvedl, že by sdílel domácnost s družkou, poukázal pouze na strýce, který jej finančně podporuje s tím, že rodiče a sourozenci žijí ve Vietnamu. Také v žalobě ze dne 6. 11. 2025 stěžovatel k rodinnému životu nic dalšího nedoplnil, družku nezmínil a opětovně uvedl pouze strýce. Uzavření sňatku s občankou České republiky tak dle Nejvyššího správního soudu zůstalo toliko v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Avšak i v případě, že by stěžovatel v mezidobí nějaký vztah navázal, je nutno konstatovat, že tak stěžovatel činil v situaci, kdy na území České republiky nedisponoval pobytoým oprávněním, a tedy při vědomí toho, že je stěžovatelovo další setrvání na území značně nejisté (obdobně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2023, č. j. 6 Azs 284/2023-22).

[13] Ke stěžovatelem odkazovaným usnesením pak Nejvyšší správní soud upozorňuje, že rozhodování o odkladném účinku je výsledkem posuzování a hodnocení individuálních okolností každého jednotlivého případu a konkrétního navrhovatele. Přesto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelem obecně vyjádřený zájem na osobní účasti v soudním řízení, s čímž souvisí právo na spravedlivý proces a právní pomoc, nejsou bez dalšího

důvodem pro přiznání odkladného účinku (viz výše označené usnesení rozšířeného senátu č. j. 8 Azs 339/2019-38).

[14] Z výše uvedeného důvodu tak Nejvyšší správní soud návrhu stěžovatele nevyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal.

[15] Zároveň Nejvyšší správní soud doplňuje, že z rozhodnutí o odkladném účinku nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. února 2026

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu